

Bestemmelsen fastsætter, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte regler for, hvilke andre instrumenter og kontrakter end de i bilag 5 nævnte finansielle virksomheder med tilladelse efter § 7, stk. 1, eller § 9, stk. 1, kan tilbyde tjenesteydelser med. Henvisningen til § 7, stk. 1, medfører, at Finanstilsynets mulighed for at fastsætte regler for hvilke andre instrumenter og kontrakter end de i bilag 5 nævnte, også gælder for pengeinstitutter, der ikke har tilladelse som værdipapirhandler. For disse pengeinstitutter vil karakteren af tjenesteydelser være begrænset til de tjenesteydelser, som er nævnt i bilag 1. Efter bestemmelsen kan tilsynet også fastsætte, hvilke tjenesteydelser der kan udøves med de enkelte instrumenter og kontrakter. Endvidere kan fastsættes forskellige regler for forskellige typer af finansielle virksomheder.

Baggrunden for bestemmelsen er, at der kan være instrumenter og kontrakter, der ikke er omfattet af den finansielle lovgivning og derfor kan udføres uden tilladelse fra Finanstilsynet af andre end finansielle virksomheder med tilladelse efter § 9, stk. 1. Det er fundet hensigtsmæssigt at åbne mulighed for at tjenesteydelser med sådanne instrumenter og kontrakter også kan udføres af finansielle virksomheder med tilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 7, stk. 1.

Tjenesteydelser i forbindelse med disse instrumenter og kontrakter vil ikke være omfattet af eneretten i henhold til § 9, stk. 3, og er ikke omfattet af reglerne om muligheden for at etablere sig og udøve tjenesteydelser i andre EU lande eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område (»det europæiske pas«).

Bemyndigelsen er i dag udnyttet for så vidt angår valutaspotforretninger der ikke er omfattet af bilag 4, afsnit B, nr. 6, og bilag 5, nr. 11. Endvidere er bemyndigelsen udnyttet for så vidt angår modtagelse og formidling af ordrer for investors regning med tinglyste, negotiable pantebreve i fast ejendom eller løsøre samt modtagelse og formidling af ordrer vedrørende anparter i interessentskaber og kommanditselskaber med højst 10 deltagere.

Til § 18

Bestemmelsen er en videreførelse af en tilsvarende bestemmelse i den gældende lov om forsikringsvirksomhed. Bestemmelsen er tidligere gennemført inden for rammerne af EF-direktiver på det finansielle område, jf. bilag A.

Kravet i *stk. 1* om, at ansøgning om tilladelse skal være ledsaget af en driftsplan er direktivbestemt. Det følger af direktivbestemmelserne, at driftsplanen skal indeholde oplysninger om arten af de risici, som sel-

skabet har til hensigt at dække, grundprincipperne for genforsikring, sammensætningen af minimumsgarantifonde samt de anslåede omkostninger i forbindelse med opbygningen af administrationen og distributionsnettet samt de dertil bestemte finansielle midler.

For skadeselskaber skal driftsplanen endvidere indeholde oplysninger om de risici, der skal dækkes, og som henhører under assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under befordring eller under fravær fra bopælen eller det faste opholdssted, og om de midler som selskabet råder over med henblik på at yde den lovede assistance. Skadeselskaber skal endvidere for de tre første regnskabsår oplyse om de anslåede administrationsomkostninger bortset fra omkostninger i forbindelse med administrationens opbygning, de anslåede præmier eller bidrag og skadesudgifter, den sandsynlige økonomiske stilling samt de anslåede finansielle midler til dækning af forpligtelser og solvensmargen.

For livsforsikringsselskaber skal der for de tre første drifts år angives en detaljeret oversigt over de forventede indtægter og udgifter hidrørende fra direkte forsikringsvirksomhed og fra overtagelse af genforsikring samt afgivelse i genforsikring, den sandsynlige økonomiske stilling samt de anslåede finansielle midler til dækning af forpligtelser og solvensmargen.

Driftsplanen danner grundlag for beregning af selskabets solvensmargen og minimumskapital jf. §§ 123-125.

Bemyndigelsen i *stk. 1, 2. pkt.*, er efter den gældende hjemmel udnyttet til at udstede kapitalgrundlagsbekendtgørelser for henholdsvis skadesforsikringsselskaber og livsforsikringsselskaber.

Efter *stk. 2* skal ansøgning om tilladelse til forsikringsklasse 10 (ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer) være ledsaget af oplysninger om, hvem selskabet vil udpege som skadesbehandlingsrepræsentant i hvert af de øvrige lande i den Europæiske Union.

Direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer (2000/26/EF) og om ændring af 4. motorkøretøjsdirektiv (73/239/EØF) og (88/357/EØF) gør det til en betingelse for at modtage tilladelse, at ethvert forsikringsselskab der vil tegne ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer, skal udpege en skadesrepræsentant i de øvrige medlemslande. Dette sker for, sammen med de øvrige bestemmelser i direktivet som henhører under Justitsministeriets lovområde, at forbedre de skadeslidtes stilling i forhold til den nuværende EU-regulering.

Tilsynet skal således, inden der udstedes tilladelse til klasse 10 (ansvarsforsikring for motordrevne land-